

РЕШЕНИЕ

№ 36468

гр. София, 05.11.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 67 състав, в публично заседание на 14.10.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Лилия Йорданова

при участието на секретаря Мая Георгиева, като разгледа дело номер **9344** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във вр. чл. 75, ал. 1, т. 2, във вр. с чл. 8 и чл. 75, ал. 1, т. 4, във вр. с чл. 9 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).

Образувано е по жалба на С. А., непридружен непълнолетен, ЛНЧ [ЕГН], от мъжки пол, гражданин на А., [дата на раждане] в [населено място], И., етническа принадлежност – хазара, религиозна принадлежност: мюсюлманин – сунит, семейно положение: неженен, чрез определен от НБПП процесуален представител адв. Ш. /САК/ срещу Решение № 4254 от 23.07.2025 г. на председателя на ДАБ, с което, на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и 4 от ЗУБ, е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на търсеция закрила.

В жалбата е посочено, че оспорваното решение е незаконосъобразно поради допуснати при постановяването му съществени нарушения на административно-производствените правила и противоречие с приложимия материален закон. Изводът на административния орган, че твърденията, които жалбоподателят излага за търсената закрила, не попадат в предметния обхват на Закона за убежището и бежанците противоречат на доказателствата по административната преписка. Счита, че от страна на председателя на ДАБ не са обсъдени и анализирани всички факти и обстоятелства, чрез които да бъде установена обективната истина в нейната цялост, но които са от съществено значение за преценка необходимостта на непълнолетния А. да бъде предоставена исканата от него закрила. Според жалбоподател мотивите на административния орган не се основават на доказателствата, като понятието икономически мигрант е широко, ноторно известно е, че след м.08.2021г ислямистко-фундаменталисткото движение на талибаните е установило контрол върху цялата територия на А. и страната е в хуманитарна криза, за която

фигурира подробна информация в Ръководство за А. от м.04.2022г на Агенцията на ЕС в областта на убежището /EУАА/. Пояснява, че за получаване на международна закрила не е необходимо наличието на вече обективиран акт на преследване, само е достатъчно наличието на обоснован риск от такова или излагане на реална опасност от тежки посегателства, като ответник в нарушение на чл.75, ал.2 от ЗУБ не е обсъдил личното положение на чужденеца, непридружен непълнолетен в контекста на ситуацията в страната му на произход. Административният орган се е позовал на справка на Дирекция „Международна дейност“ на ДАБ, в която се съдържа обща информация за състоянието на сигурността в А., без да обсъди принадлежността на А. към определена етническа група-хазари и положението на тази група лица. Заявява, че макар да не е представил документи, удостоверяващи бежанската история, това не поставя автоматично под съмнение въпроса за истинността на посочените от него твърдения с подробни съображения за изследване за установяване на възраст. Административният орган не е разгледал въпроса за „най-добър интерес на детето“, съгласно дефиницията на §1, т.5 от ДР на Закон за закрила на детето, което съществено нарушение на материалния закон. Претендира се отмяна на обжалваното решение и връщане на преписката на председателя на ДАБ за ново произнасяне.

В съдебно заседание жалбоподател се явява лично и с адв. Ш., назначен по реда на чл.25, ал.1 от ЗУБ. Поддържат жалбата и моли за отмяна на решението на ДАБ като неправилно и незаконосъобразно по причини, подробно изложени в жалбата.

Ответникът – Председател на ДАБ при МС в съдебно заседание не се явява, представлява се от юрк. К., която оспорва жалбата, иска се от съда постановяване на съдебен акт, с който да се потвърди решението на Председател на ДАБ като правилно и законосъобразно издадено.

Софийска градска прокуратура не се представлява и не е изразено становище по жалбата.

Административен съд София-град, след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите, възраженията и изразените становища на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

С молба с вх.№ВР-13-865/01.07.2024г на РПЦ-С. /л.122/ жалбоподателят С. А., непридружен непълнолетен по смисъла на §1, т.4 от ДР на ЗУБ с установени лични данни на чуждестранния гражданин въз основа на подписана декларация на осн. чл.30, ал.1, т.3 от ЗУБ / [дата на раждане] г в [населено място], И., гражданин на А., етническа принадлежност – хазара, вероизповедание: мюсюлманин – сунит, семейно положение неженен, ЛНЧ 70003403126/ е поискал предоставяне на международна закрила. Към заявлението чужденецът не е представил оригинални документи за самоличност.

На същата дата е съставен регистрационен лист /л.119/ с приложение. Чуждият гражданин е получил копия от Указания относно правата и задълженията на чужденците, подали молба за закрила в РБ, включващи пояснения относно производството по предоставяне на международна закрила /л.115-117/; относно последваща молба за предоставяне на международна закрила, относно връчване на решенията и инструкция за задълженията на чужденците, настанени в центровете на ДАБ. Видно от удостоверителното изявление на жалбоподателя същите са били преведени на разбираем за него език и последният е получил копие от тях.

На 01.07.2024г до оспорващия е отправена покана за явяване на интервю на дата 08.07.2024г, като текстът на поканата му е преведен на разбираем за него език с помощта на преводач.

Регистриран е като непридружен непълнолетен и в хода на административното производство се представлява от назначен с Решение на председател на НБПП адвокат /л.11-12/ и от социален работник от отдел „Закрила на детето“, назначен със заповед на Директор дирекция „Социално подпомагане“ по местоживеење /л.87/. На чужденеца са представени указания за правата и задълженията му по време на процедурата по молбата му за международна закрила /л.115-л.117/,

преведени на разбираем за него език. Чужденецът е настанен в РПЦ С., кв. Военна рампа с Решение за настаняване №103 от 01.07.2024г./л.96-л.97/

Съставен е формуляр за бърза оценка на най-добрия интерес на детето, съставен от социален работник в Дирекция Социална дейност и адаптация към ДАБ при МС със заключение, че се оценява нивото на риска за детето „среден“ – детето е в риск, но не е непосредствен. Формулярът е съставен на 01.07.2024г, с име и подпис на преводач /л.92-л.95/

На 30.10.2024г е проведено интервю с оспорващия в присъствието на социален работник А. А., представителя от Бюро по Правна помощ Б. Ш. и преводач Л. Пактиавал.С. А. заявява, че е напуснал А. нелегално, преди около две години и половина в посока И., [населено място], а от там и в [населено място]. Там останал един месец при приятел на баща му. След това продал вещите, които имал в дома си в И. и с тях заминал за Турция с помощта на трафикант. В Турция останал да живее за период от една година и половина, живял в [населено място] за около година и няколко месеца, като последно е живял нелегално в [населено място] за период около един месец. Не успял да си издаде документ за легален престой-кимлик, тъй като нямал личен афганистански документ. Твърди, че първо се опитал да премине в Гърция, но не успял, като в РБ влязъл от втория опит, през месец юни 2024г, нелегално с помощта на трафикант. Преминал сухопътната граница, дошла полиция и всички се разпръснали, а той стигнал до [населено място] и си закупил билет за автобус до [населено място]. От Б. закупил нов билет за автобус за [населено място], като след пристигането му в С. отишъл в центъра за настаняване на бежанци в отдел ПМЗ-кв. военна рампа. Предал се на охраната, дошла полиция, разписал документ и от тогава е настанен в центъра във Военна рампа. Мотивира молбата си за международна закрила с проблеми от битов и личен характер. Роден е в И., родителите му заминали от А. за И. години преди той да се роди, незнае кога. Твърди, че е роден в И. през 2007г, но незнае точно на коя дата, а за месец посочва някъде около август. Има един брат и една сестра, по-малки от него, незнае дали са живи и къде се намират. Посочва, че е дете от смесен брак между баща пащун и майка хазара, като се възприема като хазара. Разказва, че докато живял в И., по време на свещен за шиитите ритуал М., хората се обличат в черни дрехи и са в траур, по това време бил пуснал силно музика и му направели забележка, напсували го, но не се стигнало до физически контакт. Разказва, че веднъж когато се молел в джамията със затворени ръце, бил изгонен от джамията, като отново не се стигнало до физически сблъсъци, а единствено до обиди. Според показанията му семейството му разполагало с документи за бежанци, живеещи в И., тъй като дълго време пребивават в държавата, не успели да си издадат паспорти в посолството на А., тъй като им казали, че трябва да се потвърди тяхната самоличност от А.. По негови думи преди две години и половина от [населено място], И. със семейството заминали за провинция М. Ш., А. с цел да си издадат лични документи и да разделят наследствени земи в А.. Тогава се срещнали с роднини, като чичо му казал, че след като баща му е женен за жена хазара и е избягал от А., няма право на наследство. По време на престоя в провинцията една вечер като се прибрал видял чичо му с още трима човека, майка му и баща му били убити, а брат му и сестра му ги нямало. Чичо му го заплашил с нож на гърлото и казал, че за него няма място в А.. Избягал в болница, където останал 10 дни и разговарял с човек, близък до семейството, който му казал, че чичото е от талибаните, след това тръгнал обратно за И. с помощта на трафикант. Не може да представи доказателства по отношение на неговата бежанска история, тъй като телефонът му бил откраднат от настанителния център. Твърди, че не може да живее в А. заради чичо му, който е отговорен за смъртта на родителите му, няма никого в А., като в И. също не може да живее, тъй като там е предоставено право на легален престой на семейството му, не персонално, затова няма право на престой в И., няма лични документи и от А.. За това взел решение да напусне И., там го грозяла опасност от

депортиране в А., а в А. има опасност за неговия живот. Не бил арестуван, съден, осъждан в държавата по произход, не е членувал в политическа партия или организация, нямал е проблеми във връзка със своята етническа принадлежност или религия. Декларира, че не е заплашван лично и не му е оказвано физическо и/или психическо насилие в държавата му на произход.

С писмо рег.№М-13994/10.09.2024г съгласно чл.41, ал.1, т.1 от ЗДАНС е уведомена ДАБ-МС, че ДАНС не възразява на лицето, регистрирано в РПЦ С., ПМЗ-военна рампа като С. А., [дата на раждане] г в А. да се предостави закрила в РБ, ако отговаря на условията по ЗУБ.

На 09.01.2025г е съставен констативен протокол от гл. специалист при РПЦ С., отдел ПМЗ-кв. Военна рампа“ за това, че на 08.01.2025г охраната е установила, че кандидатът за международна закрила С. А. е влязъл в пререкание с други кандидати за международна защита, настанени в центъра, в нарушение на чл.23, т.2 и т.6 от Правилника за настаняване и вътрешния ред в центровете на ДАБ при МС. Чежденецът не е дал обяснения, бележки и възражения, като протоколът е подписан от чужденеца, преводача и представителя на непълнолетния.

На същата дата е съставен предупредителен протокол за отстраняване от общежитието от директор на РПЦ С. /л.75/ Протоколът е подписан от директор на РПЦ С., предупреждения, преводача и представителя на непълнолетния.

На 06.02.2025г С. А. депозира молба до Директор на РПЦ С. за издаване служебна бележка за право на работа, към която прилага декларация от законен представител. На лицето е издадена служебна бележка №ПМЗ-ВР-390/07.02.2025г.

На 06.03.2025г експерт от отдел Производство за международна закрила кв. О. купел във връзка с чл.61а, ал.2 ЗУП и инструкция за реда и условията за оценка на възрастта, издадена от ДАБ при МС и ДАЗД иска да се разпорежи да бъде направена проверка в отдел ПМЗ кв. Военна рампа дали лицето А. пребивава на територията на ПМЗ кв. военна рампа и да бъде изпратено решението за настаняване на чуждия гражданин.

В отговор на запитването от началник отдел ПМЗ кв. О. купел, адресирано до Председател на Държавна агенция за закрила на детето /л.69/ е уточнено, че на проведеното на 30.10.24г интервю с авганистанския гражданин в отдел Производство за международна закрила кв. Военна рампа в присъствието на назначен по чл.25 от ЗУП представител адв. Ш., определен социален работник от Дирекция Социално подпомагане С. и преводач от език дари, търсецията международна закрила е заявил, че е роден през 2007г, но не знае точната дата. Чужденецът не може да представи документи в оригинал, които да удостоверят действителната дата, на която е роден. С оглед горното и поради наличие на основателни съмнения относно действителната възраст на търсецията международна закрила е изготвено разпореждане на основание чл.5, ал.1 от Инструкция за реда и условията за оценка на възрастта, подписано от А., представителя, социалния работник, преводач и интервюиращ орган. Иска се да се определи служител от ДАЗД с компетентност да издаде заключение по оценка на възрастта, с цел установяване действителната възраст на авганистанския гражданин С. А..

С разпореждане от 25.03.2025г, на основание чл.61а, ал.2 от ЗУБ е назначена експертиза за оценка на възрастта на авганистанския гражданин С. А., съгласно Инструкция за реда и условията за оценка на възрастта, издадена от ДАБ при МС и ДАЗД. Видно от отразеното в кореспонденция рег №508577/25.03.25г представителят на търсецията закрила непълнолетен е отказал да разпише разпореждането, издадено на 25.03.2025г от интервюиращия орган за експертиза за оценка на възрастта на гражданина А..

На 02.04.2025г жалбоподател е депозирал заявление до ДАБ при МС за преиздаване регистрационна карта и срокът ѝ на валидност да бъде продължен. Посочен е актуален адрес [улица], [населено място]

На 25.04.2025г е изготвена докладна записка до началник отдел ПМЗ Военна рампа, относно чужденци, потърсили закрила в ДАБ и напуснали самоволно общежитието на отдел ПМЗ кв. Военна рампа-ул. „проф. И. Г.“ №29. Съгласно същата С. А., [дата на раждане] г, с ЛНЧ [ЕГН] фигурира в т 10 от списъка на напусналите самоволно общежитието.

Съгласно Решение за настаняване №065/28.04.2025г /л.56-57/, издадено от Директор РПЦ С. С. А. е настанен отново в РПЦ С.,[жк], [улица].

На 29.04.2025г е съставен протокол за проведено интервю за определяне на възраст. Съгласно същия възрастта не може да бъде установена с препоръка за провеждане на допълнителна експертиза, т.к. С. А. е предпочел да разговаря в присъствието на адвокат.

С писмо рег №508577/25.04.25г от Началник отдел ИМЗ Военна рампа уведомява компетентните органи и институции, в т.ч. и представител на непълнолетния, че от 22.04.2025г С. А. е в неизвестност.

С писмо рег №508577/28.04.2025г от Началник отдел в РПЦ С., ДАБ при МС, адресирано до ДСП С., до председател на Държавна агенция за закрила на детето и до Началник на 02 РУ СДВР относно С. А., непридружено непълнолетно лице, обявено за издирване, уведомява, че лицето се е явило в РПЦ С. на 28.04.2025г, като чужденецът е във видимо добро физическо и здравословно състояние и отново е настанено в РПЦ С.,[жк]

От страна на Агенция социално подпомагане е съставен социален доклад /л.47-48/, съгласно който ОЗД към ДСП С. счита, че към момента не съществува пряк и непосредствен риск за детето, докато е на територията на РПЦ Военна рампа.

Със Становище от експерт в отдел ПМЗ кв. О. купел, РПЦ С. е предложено на С. А. да се откаже предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут /л.46/

С Решение №4254/23.07.2025г в производството по реда на чл.68, ал.1, т.1 от ЗУБ /л.18-32/ председателят на ДАБ при МС поради липса на предпоставките по чл.8 и чл.9, на основание чл.75, ал.1, т.2 и т.4 от ЗУБ е отказал да предостави статут на бежанец и хуманитарен статут на С. А.. Решението е връчено на 18.08.2025г на чужденеца като, същото ме у връчено и е запознат с текста му на език, който разбира. Решението е подписано от чужденец, от представител, преводач и длъжностно лице.

По делото са приложени всички събрани в хода на административното производство писмени доказателства, в т.ч. актуална към датата на постановяване решението Справка №МД-02-320 от 11.06.2025г от Дирекция „Международна дейност“ и уведомление от СО Район С., за образувано възпитателно дело №19/2025г по пр. преписка рег№17175/25 от 06.08.2025г по описа на СРП по отношение на С. А.. В хода на съдебното производство от страна на ответник е депозиран социален доклад рег№508577/16.07.2025г и Справка от Диекция международна дейност вх. №МД-02-377/04.07.2025г за актуална политическа и икономическа обстановка на А., справка от Дирекция „Международна дейност“ №МД-02-530/30.09.2025г за актуална и икономическа обстановка на А. както и писмо от АСП от 25.09.2025г и писмо от АСП от дата 10.10.2025г.

С оглед така установената фактическа обстановка, Административен съд София-град намира предявената жалба за процесуално допустима, подадена в преклузивния срок по чл.84, ал.1 ЗУБ от легитимирана страна и при наличие на правен интерес от обжалване. Разгледана по същество, същата се явява неоснователна. Съображенията за това са следните:

Оспореният административен акт е издаден от компетентен административен орган съобразно правомощието на председателя на ДАБ по чл. 48, ал. 1, т. 1 от ЗУБ да предоставя, отказва, отнема или прекратява статут на бежанец и хуманитарен статут в Република България.

Спазени са изискванията на чл.59 АПК за форма. Решението съдържа предвидените в чл.59, ал.2 АПК задължителни реквизити, с означение на фактическите и правни основания за издаването

му.

При издаването на Решение №4254/23.07.2025г Председател на ДАБ към МС на РБ е спазил процесуално правните разпоредби. Производството е протелко в съответствие с процедурите, регламентирани в закона и приложимата европейска директива – проведено е интервю с молителя-непридружен непълнолетен в присъствието на служебно назначен адвокат на основание чл.25, ал.2 ЗПП вр. чл.23, ал.2 вр. чл.25, ал.1 и ал.3, т.2 и т.3 ЗУБ и преводач от/на език дарик и в съответствие с изричната разпоредба на чл.15, ал.4 от Закона за закрила на детето – в присъствието на социален работник от Дирекция „социално подпомагане“ по настоящия адрес на същото. От представената административна преписка се установява, че в хода на разглеждане на молбата на непълнолетния на основание чл.15, ал.4 във вр.чл.15, ал.1 от Закона за закрила на детето до Дирекция Социално подпомагане е изпратено искане за изразяване на становище или представяне на социален доклад, както и уточнение, че следва да присъства социален работник на изслушването и консултирането на детето. В преписката е налична и нарочна заповед на Директор на Дирекция Социално подпомагане за назначаване на такъв. Видно от приложените към преписката писмени доказателства на 30.10.2024г по време на изслушването на непълнолетния чужд гражданин е присъствал социален работник, като преди издаване на процесното решение е представен и социален доклад относно непълнолетното лице.

Неоснователен е доводът на оспорващия, че при издаване на решението е допуснато съществено нарушение на административно- производствените правила, в посока необсъждане на бежанската история на оспорващия, тъй като от приложените по делото доказателства е видно, че при произнасяне по молбата за международна закрила Председател на ДАБ към МС е преценил всички относими факти на молителя, свързани с държавата му по произход. Наред с това, при издаването на решението, ответникът по оспорването е спазил и материално правните разпоредби на ЗУБ.

По делото не е спорно, че жалбоподател С. А. е бил регистриран като непридружен непълнолетен по смисъла на §1, т.4 от ДР на ЗУБ, като в административното производство чужденецът се е представлявал от адвокат, назначен с решение на председателя на НБПП и от социален работник от отдел Закрила на детето, назначен със заповед на Директор на Дирекция „Социално подпомагане“ по местоживееене. При регистрацията на чужденец са предоставени указания за правата и задълженията му по време на процедурата по молбата му за международна закрила, които са преведени на разбираем за него език, А. е настанен с Решение за настаняване №103/01.07.2024г в РПЦ С., кв. Военна рампа. Безспорно същият е бил регистриран по негови данни, като непридружен непълнолетен, както и че е възпрепятствал установяване на неговите лични данни, в това число и реалната му възраст, като самоволно е напуснал общежитието на ул. „проф. И. Г.“ №29, РПЦ С., като от 25.04.2025г до 27.04.2025г е бил в неизвестност. С последваща заповед отново е бил настанен в общежитието на посочения адрес, видно от Решение за настаняване №065/28.04.2025г. В съответствие с чл.61, ал.3 от ЗУБ е назначена експертиза за установяване на точната възраст на чужденеца, като не е спорно, че не е получено съгласие от кандидата и от назначения му законен представител за извършване на експертиза за установяване на възрастта поради отсъствието м от общежитието. Горното се установява от докладна записка №ПМЗ-ВР-1151/25.04.25г. Предвид това е видно, че жалбоподател е напуснал общежитието за кратък период от време, през времето, когато е трябвало да бъде извършена експертизата за установяване на неговата възраст, като се е завърнал отново в РПЦ, в който е бил повторно настанен.

С оглед горното са установени и анализирани фактите и обстоятелствата по молбата на жалбоподател, като същите касаят твърденията му, свързани с причините за напускане на А.

/желанието му да живее извън А. и общото положение на несигурност страната/. Отчетено е, че жалбоподател не е представил други относими материални доказателства в подкрепа на твърденията си, не е представил документи за самоличността и други доказателства за потвърждаване бежанската история. Единствено твърденията му, отразени в интервюто са ценени съгласно чл.75, ал.2, изречение първо от ЗУБ са ценени от Директор ДАБ при МС при преценка на всички относими факти, свързани с личното му положение и със страната му по произход. Изведен е извод за неоснователност на молбата за международна закрила, тъй като молител пред административния орган не е обосновал наличие на риск за неговия живот или свобода в държавата му по произход но смисъла на закона и не е посочил причини за основателно опасение от преследване.

В чл.73 от ЗУБ е посочено, че молбите за предоставяне на международна закрила се разглеждат от Държавната агенция за бежанците индивидуално, обективно и безпристрастно, като първо се извършва преценка за предоставяне на статут на бежанец. В случай че статут на бежанец не бъде предоставен, се разглежда необходимостта от предоставяне на хуманитарен статут.

В разпоредбата на чл.8, ал.1 от ЗУБ е визирано, че статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който поради основателни опасения от преследване, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, се намира извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Статут на бежанец според чл.1 , т. 1, буква и от Директивата означава признаването от държава- членка на граждани на трета страна или лице без гражданство, статут на лице,

„статут на лице под субсидиарна закрила“ означава признаването от държава-членка на гражданин на трета страна или лице без гражданство за лице, което отговаря на условията за субсидиарна закрила;

В конкретната хипотеза, от С. А. в интервюто е изложил бежанска история, че е бил гонен от джамията, бил е обиждан заради силна музика по време на месец М., като не представя доказателства в подкрепа на твърдението. В проведеното интервю не сочи, че в държавата му по произход е бил преследван по някои от посочените в чл.8, ал.1 ЗУБ критерии, не представя и доказателства, че в А. или в И. е бил преследван или че има опасност от бъдещо преследване по причини, свързани с: негова раса, религия, националност, изразено политическо мнение или принадлежност към определена социална група. Нито от интервюто, нито в хода на административното производство и пред съда жалбоподател представя доказателства, сочещи че в А. или в И. е бил преследван или има опасност от бъдещо преследване по причините по чл.8, ал.1 от ЗУБ. Обосновано административният орган е приел, че оспорващият е изложил недостоверна бежанска история, като съставената от него бежанска история не е подкрепена от доказателства, касаещи личните и битовите проблеми, които посочва да е имал в А. и в И.. Твърденията на жалбоподател, че чичо му по бащина линия е от талибаните, не са подкрепени с доказателства – той лично е узнал за това не от родителите си или от роднините си, а от друго лице в болница в А.. Също така в интервюто твърди, че е бил заплашван от този чичо да напусне А. – това е нелогично и взаимоизключващо се – заварил родителите си в жилището, което обитавали в А. -убити от същия този чичо, който е бил там заедно с още трима души. При това числено превъзходство буди недоумение защо спрямо жалбоподател не са предприети каквито и да било действия от страна на чичото и останалите лица в унисон с вече стореното към родителите му, не е употребена спрямо него сила, а се твърди само, че е заплашен да напусне А.. Правилно Директор ДАБ е приел, че заявените в хода на интервюто обстоятелства следва да бъдат кредитирани с ниска степен на достоверност и вероятност. За да се признае статут на бежанец по

смисъла на чл.1, б.А от Женевската конвенция, е необходимо да има причинно-следствена връзка между причините за преследване /раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група/ и актовете на преследване или липсата на закрила срещу такива актове. Жалбоподател не твърди спрямо него да е осъществено преследване от страна на държавата, от партии, организации, контролиращи държавата или значителна част от нейната територия, или от недържавни субекти, включително международни организации, като същите не могат или не искат да предоставят закрила срещу преследване. Не се установява жалбоподател основателно да се страхува от преследване в държавата си по произход, както и това преследване да е по причина на неговата раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или политическо убеждение. Предвид липсата на обстоятелства, сочещи за наличие на някои от обстоятелствата, визирани в чл.8, ал.1 ЗУБ във връзка с чл.8, ал. 4 и ал.5 ЗУБ правилно е прието, че следва да бъде отказано на С. А. статут на бежанец. В интервюто не се заявява, че изпитва страх от преследване поради раса, религия, националност, принадлежност или към определена социална група, политическо мнение или убеждение и изтъкнатото като причина да напусне А. и И. не съставлява преследване спрямо него съгл.чл.8, ал.2-5 ЗУБ, или като риск от осъществяване на такова преследване. Не се и твърди в държавата по произход да е упражнявано спрямо него насилие, както и не е бил обект на репресии, не е имал проблеми с властите в А. и И., нито с други субекти по чл.8, ал.3 от ЗУБ. Според съда жалбоподател не се явява лице, което се нуждае от международна закрила, а за мигрант, лице което по причини, различни от изброените в определението за бежанец, дадено в женевската конвенция, доброволно е напуснал страната си, за да се засели другаде. Статут на бежанец се представя на лично основание, при наличие на някоя от хипотезите на чл.8, ал.1 ЗУБ, които условия според съда не са изпълнени. Жалбоподател не е бил политически ангажиран, като не обосновава твърденията си за осъществено спрямо него преследване по някои от причините, визирани в чл.8, ал.1 вр. ал.4 ЗУБ. Спрямо жалбоподател не са нарушени основни негови права, нито е осъществена съвкупност от действия, които да доведат до нарушаване на основните му права, достатъчно тежки по своето естество или повтаряемост. Законодателят в чл.8, ал.4 от ЗУБ е предвидил, че преследване е нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество или повтаряемост. Чл.8, ал.5 от ЗУБ гласи, че действията на преследване могат да бъдат физическо или психическо насилие, закони, административни, полицейски или съдебни мерки, които са дискриминационни или се прилагат с цел дискриминация. За да бъдат квалифицирани тези действия като преследване по смисъла на чл.8 ЗУБ е необходимо тези действия да се основават на причините, посочени в чл.8, ал.1 ЗУБ. Твърденията, изразени от жалбоподател в проведеното с него интервю обаче не съдържат информация за осъществено спрямо него преследване по смисъла на чл.8, ал.2-5 ЗУБ вр.чл.8, ал.1 ЗУБ, както и риск за бъдещо такова. Съдът приема, че не се установяват опасения за сигурността и живота на жалбоподател в А. и в И., относими към признаване на качеството му на бежанец и предоставяне на закрила по смисъла на чл.8 ЗУБ, Хипотезата на чл.8, ал.9 от с.з е неприложима в конкретния случай, тъй като жалбоподател не посочва член от семейството му да има предоставен статут на бежанец в страната. След като не се доказва, нито в административното производство нито в съдебното производство наличие на преследване или основателен страх от преследване на жалбоподател поради неговата раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическото му мнение и/или убеждение, правилно и законосъобразно Председател на ДАБ е отказал предоставяне на статут на бежанец.

Законосъобразно Председател на ДАБ към МС на РБ е приел, че по отношение на оспорвания не

са налице и основания за прилагане на хуманитарен статут. Последният според определението, визирано в чл.9 от ЗУБ се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си по произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция; изтезание или нечовешко или унижително отнасяне, или наказание; тежки и лични заплахи срещу живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт. Разпоредбата на чл.9 от ЗУБ възпроизвежда разпоредбата на чл.15,б."в" от Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29.04.2004 г. относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци или като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила. Според разпоредбата на параграф 1а от ДР на ЗУБ този закон въвежда разпоредбите на Директива 2004/83/ЕО, като в текста на чл.15,б."в" от последната са посочени като тежки посегателства: "тежки и лични заплахи срещу живота или личността на цивилно лице, поради безогледно насилие в случай на въоръжен вътрешен или международен конфликт".

От събраните доказателства и най-вече от бежанската история на оспорващия не може да се приеме, че същият е напуснал страната си И. поради реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция, нито е заплашен от изтезание или нечовешко или унижително отнасяне или наказание, защото той не е имал никакви проблеми както с официалните власти, така и с която и да било групировка и спрямо него не съществува и бъдещ или евентуален риск от посегателство. Нещо повече дори причините, поради които е напуснал А. са само и единствено лични и базирани на желанието му за по-добър живот и представената бежанска история по никакъв начин не обуславя предоставянето на международна закрила.

Бежанската история на жалбоподател не е подкрепена от доказателства в смисъла на чл.9, ал.2 от ЗУБ – роднините му не могат да бъдат определени като субект, от чиито действия или бездействия за него може да възникне риск от тежки посегателства. С оглед горното правилно е прието, че за жалбоподател не са налице законовите предпоставки за предоставяне на хуманитарен статут по чл.9, ал.1, т.1 и т.2 ЗУБ. По отношение основанията по чл.9, ал.1, т.3 от ЗУБ правилно са взети в предвид данните, съдържащи се в Актуалната справка за ситуацията в страната на произход на оспорващия А. от 11.06.2025г на Дирекция "Международна дейност" при ДАБ. Съгласно същата талибаните продължават да поддържат и консолидират властта в А. и това създава относителна липса на въоръжен конфликт и талибанският режим поддържа вътрешна сигурност, макар и с помощта на репресивни мерки и управлява икономиката си, макар и на ниско равновесно ниво. Предвид горното не следва да се счита, че единствено на основание присъствието си на територията на държавата си на произход, жалбоподател би бил изправен пред реален риск да стане обект на заплаха, релевантна за предоставяне на хуманитарен статут по чл.9, ал.1, т.3 ЗУБ. Не са налице и предпоставки за предоставяне на хуманитарен статут по см.чл.9, ал.6, защото жалбоподател не посочва член от семейството му да има предоставен хуманитарен статут в РБ.

Доводът на оспорващия, че административният орган не е обсъдил всички факти, свързани с личното му положение в страната му на произход, не се подкрепя от доказателствата по делото.

Не се представиха и доказателства за наличие на други хуманитарни причини по см. чл.9, ал.8 от ЗУБ – същите е необходимо да са от такова естество, че да разкриват реална опасност от посегателство върху личността на жалбоподател, кандидатстващ за получаването на статут. Като лице, ненавършило пълнолетие са взети предвид критериите за преценка за най-добрия интерес на детето съгласно §1, т.11 от ДР на ЗУБ. В изпълнение на сочената разпоредба е определен социален работник, изготвил социален доклад, като не се откриват преки и непосредствени рискове за физическо, психическо, нравствено, интелектуално и социално развитие на детето,

като също няма данни основните му права да са нарушени. Няма изложени и други данни, които да сочат, че връщането в родината на детето или в държавата, в която пребивава семейството му в момента да противоречи на висш интерес. Предвид липсата на основания за получаване на закрила по реда на ЗУБ, довел до напускането на чужденец на страната му по произход, правилно е установено, че висшият интерес на детето е той да продължи да живее в родното му място, или на мястото по постоянното му местожителство, като за него да се полагат грижи на майчин език и той да продължи да живее в културната и/или семейната среда на страната му произход, заедно с неговите близки и приятели, да комуникира и живее в обичайната му среда. Правилно е преценено, че висшият интерес по отношение А., отчитайки идентичността и събраната по случая информация, е той да живее в семейна среда заедно с неговите близки и родственици в А.. Още повече, че най-добрият интерес на детето не е въведен от законодател като задължителна предпоставка за предоставяне на хуманитарен статут в чл.9 от ЗУБ, нито е определен като условие за предоставяне на субсидиарна закрила в глава V от Директива 2011/95/ЕС, следователно не представлява самостоятелно и достатъчно основание за предоставяне на международна закрила, което да може законосъобразно да замени отсъствието на материалноправните предпоставки за предоставяне на такъв вид закрила.

Посочените от жалбоподател причини не могат да се подведат като „други причини от хуманитарен характер“ по см. чл.9, ал.8 от ЗУБ, като обсъждането на най-добрия интерес на детето не може да замести липсата на установени други причини от хуманитарен характер. Предвид това правилно е прието, че жалбоподател не е имал обективни причини за напускането на А., като причините за напускане на А. са от икономически характер и то не е бежанец, а мигрант по смисъла на §62 от наръчника за процедури и критерии за определяне статут на бежанец, съгласно Ж. конвенция за статута на бежанците от 1951г.

Според съда оспореното Решение отговаря на изискванията за редовно действие на административните актове и предпоставя отхвърляне на предявената срещу него жалба.

Страните не са заявили претенции за присъждане на разноски.

Воден от гореизложеното, Административен съд София-град

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ ОСПОРВАНЕТО на С. А., непридружен непълнолетен, ЛНЧ [ЕГН], срещу Решение № 4254 от 23.07.2025 г. на председателя на ДАБ, към МС с което последният на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и 4 от ЗУБ, е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на С. А.. На основание чл.138,ал.1 АПК,препис от решението да се изпрати на СТРАНИТЕ.

Решението подлежи на касационно обжалване пред ВАС на РБ в 14 дневен срок от получаване на препис от същото.

СЪДИЯ: